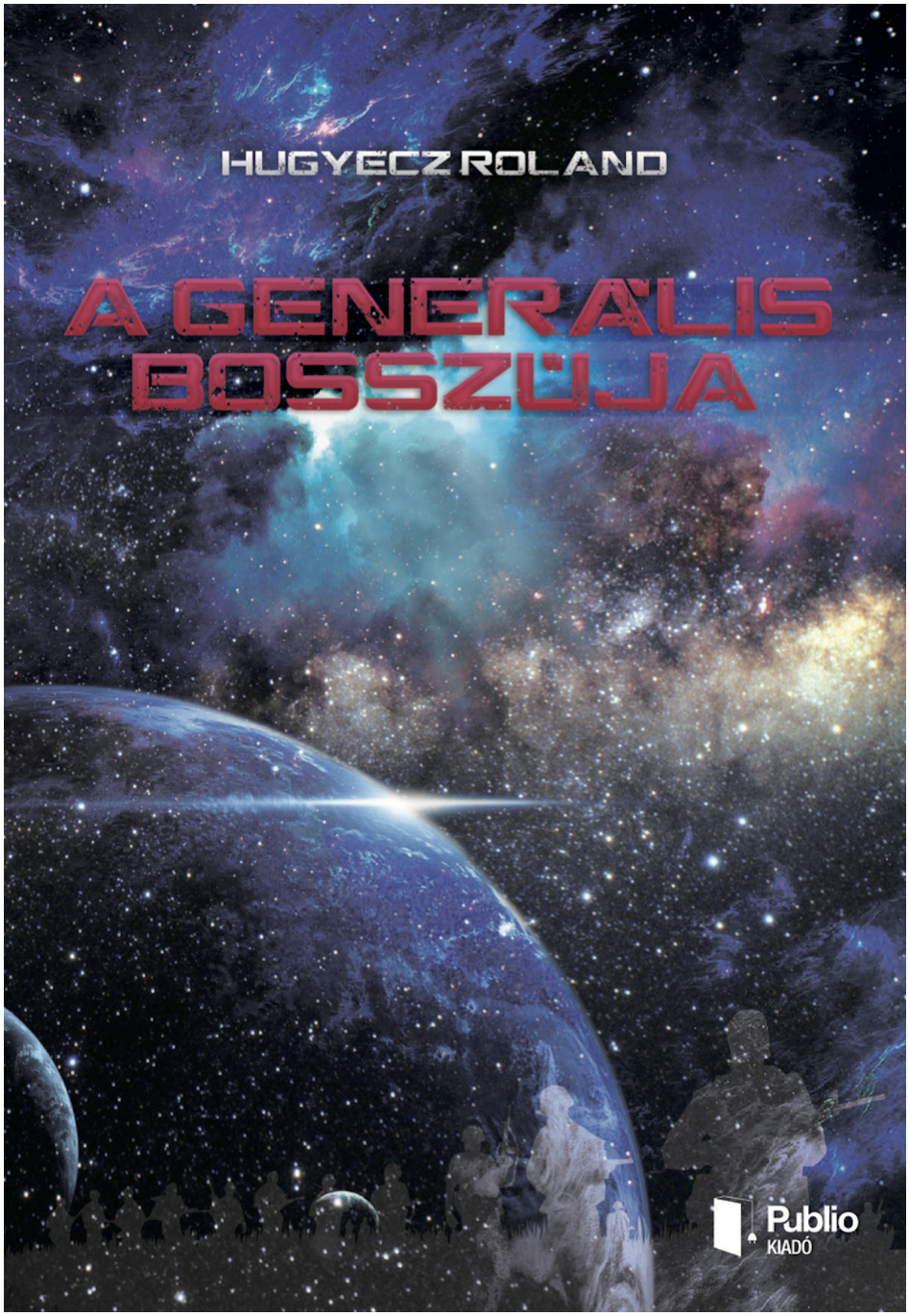
HUGYECZ ROLAND
A GENERÁLIS BOSSZÚJA
Publio
KIADÓ

A generális bosszúja

Hugyecz Roland

Publio Kiadó

2013

Minden jog fenntartva!

Borító: Publio Kiadó Kft.

Előszó

3831-et írunk, új aranykor köszöntött az emberiségre. Ehhez egy hosszú, nehézkes út vezetett. Az egész 2089-ben kezdődött, amikor egy idegen faj, a Garan váratlan körülmények között létesített kapcsolatot a Földdel. A hajójuk megsérült egy ádáz csatában, s üzemanyag híján nem volt más választásuk, mint meghúzni magukat a jó öreg otthonunkban. Mi szívesen láttuk őket.

Három évig éltek köztünk, aztán egy másik hajó is megtalált minket. Mint kiderült, akkorra már véget ért a háború, a Garan vesztett, de független maradhatott – az új hajó is az övék volt. Eljöttek a sajátjaikért, hogy hazavihessék őket.

Az idegenek nem felejtették el a Föld kedvességét, technológiával jutalmazták a harcosaik életét – túl sokkal is. Száz év sem kellett hozzá, hogy az új tudást a gyakorlatba ültessék, az ENSZ 2167-ben létrehozhatta az első kolóniát a Marson, amit első sorban a Garan technológiája segítségével terraformáltunk. Ettől az eseménytől számoljuk az emberiség első aranykorának kezdetét. Ez volt a felfedezések és a jólét kora, ugyanis nagyrészt lakatlannak bizonyultak a környező területek. Az emberiség több száz nyersanyaggal teli naprendszerre tehette rá a kezét, így a népünk gyorsan fejlődésnek indulhatott.

2345-re a népünk már túlnőtt a Földön, a nagyobb kolóniák – mint például a Kepler III, a Proxima vagy a Centauri – nyomására kikiáltották a Köztársaságot.

A Földi Köztársaság korszaka 2435-től 3783-ig tartott, amikor hatalmas felismerés köszöntött a Földre: fényderült rá, hogy a Garan miért adott nekünk ilyen sok értékes tudást. Több mint ezer éven át készültek a maguk nagy háborújára a vérszomjas Kazak nép ellen – tőlük kaptak ki a múltkor. Arra számítottak, hogy az emberek csatlakozni fognak hozzájuk, ami nem történt meg. Ekkor már javában dúlt az úgynevezett Garan Villámháború, amely nem csak a gyors lefolyásáról volt híres, hanem a Garan példátlan katonai veszteségeiről. Felkészülés ide, vagy oda, a Kazak hamar döntő vereséget mért rájuk. A megmaradt erők váratlan módon a Föld felé indultak, s menedéket kértek a Köztársaságtól.

A kérés süket fülekre talált, de közben a Kazak is megérkezett. Félreértelmezték a helyzetet és azonnal tüzet nyitottak a megmaradt garan és a földi hajókra. A csatát megnyerték ugyan, de egy hatalmas ellenséget szeretek maguknak: minket. A többi fajjal szemben, az Ember viszonylag fejletlen, viszont valami eszméletlen gyorsasággal tud szaporodni – mármint galaktikus viszonylatban nézve. A legtöbb faj – mint például a Hassa, a Dran, a vagy a Kazak –, évszázadokig él és ezalatt egy, esetleg két utódot nevel. Az Ember ennek a szintnek a többszörösére is képes.

Magát a háborút nem a technikai fejlettség, hanem a számok döntötték el. A Kazak hiába foglalta el a Földet, a Köztársaság még abban az évben győzelmet aratott a Kazak Csillagerő felett. A fényes diadalt a Trilliumi béke követte, 3783. december 26-án. A szerződés aláírása után természetesen a Föld ismét a miénk lett.

Három nappal később a Nagytanács összeült, hogy a Föld Dómból vitathassa meg az új helyzetet, ugyanis az Ember különösen meghatározó tényező lett a galaxisban. Az ülés kezdetén állig felfegyverzett katonák törtek az épületre, majd az elfoglalása után kivégezték a tanácstagokat és a képviselőiket. 3783. december 26-án Dmitrij Ivanovics Zsukov generális átvette a hatalmat a Köztársaság felett.

December 31-én kikiáltotta a Domíniumot. Az állam az emberiség megnövekedett katonai erejére épült, s gyorsan elfoglalta a környező területeket. Zsukov harminc év alatt meghódította a galaxis Északi peremét, majd a Tejút középső részét alkotó, úgynevezett Központi részt is. A galaxis 46%-a emberi kézbe került.

A Garan, a Dran és a Hassa megpróbált tenni valamit, ám a fáradozásaikat katasztrofális vereség követte. A generális nem akarta maga ellen lázítani a szabad népek maradékát, ezért a kőkemény megtorlás és a szolgaságba taszítás lekerült a tálcáról. Ehelyett mindhárom helyen bábállamokat hozott létre, amelyek hivatalosan még mindig a népeik javát szolgálják, de kötelesek meghajolni a Domínium minden óhaja előtt. Ám Zsukov még így is túl messzire ment.

3814-ben népfelkelés tört ki, amit az idegenek is erősen támogattak. A Domínium hajói a generális ellen fordultak, Zsukovot elfogták, a feleségét meggyilkolták, a lánya súlyos sebet kapott, majd feltehetően ő is elhalálozott – a halálát sosem erősítették meg, de nem volt sok esélye a túlélésre. A generálist nem merték kivégezni, a bebörtönzéséről pedig szó sem lehetett, ezért egy rendkívüli megoldás mellett döntöttek: belökték egy sztázisfülkébe, amit egy titkos bunkerrendszerbe temettek.

A sorsdöntő események után csillapodni kezdett a nép vihara. Kikiáltották a II. Földi Köztársaságot, majd a nép és az idegen fajok követelésére szétbontották a Domínium rettegett flottáját. A Föld nagylelkűen lemondott a területek 30%-áról, s felajánlotta, hogy a többiről ingyen kitelepíti az idegeneket. A nagyobb fajok – ha nehezen is –, de rábólintottak az ajánlatra.

Több mint 17 év telt el azóta. Elérkezett a második aranykor: a biztonság és a fejlődés korszaka. A Tejút egyharmadával a háta

mögött, az Ember tetemes mértékben gyarapodik, míg az idegen fajok a megmaradt területeken marakodnak – nem mernek szembemenni velünk. A Tejút magjának nem emberi ellenőrzés alatt álló részein a Hassa telepedett meg, a Keleti részek a Skrim és a Dran fennhatósága alá kerültek, bár ők komoly harcokat folytatnak egymás területeiért. A Déli rész valamivel szerencsésebbnek mondhatja magát, ott a Garan meg tudta tartani a helyzetét. A Kazak kénytelen volt a Központi és a Déli rész közé húzódni, amivel képtelenek megelégedni. Mára már mindenki tudja, hogy háborúra készülnek.

A Nyugati részen a kisebb, gyengébb katonai erővel rendelkező fajok fészkelték be magukat. Ők állandó háborúban állnak egymással, holott csak a Központi rész felé eső részeken tudtak szilárd hatalmat teremteni. Rejtelmes erők zúgolódnak a Nyugati részen. Egy ismeretlen hatalom véletlenszerű rajtaütésekkel lehetetlenítik el a kisebb fajok térhódítását, ám a céljaik egyelőre még ismeretlenek.

Ezzel elérkeztünk a napjainkhoz. Ma, 3831. június 7-én Jacen Scott és a csapata vakmerő akciót indít Zsukov kiszabadítására.

Ők a régi rend hívei, s a Domínium visszaállítását követelik.

1. fejezet - Feltámadás

3831. június 7-e, Péntek. Valahol a Mars földalatti bunkereiben...

A sztázisfülke másodpercek alatt felnyílt, s nyomban kipattantak Zsukov sötétkék szemei. Sajnos tizenöt-húsz év fagyasztás után az ember hajlamos elveszteni az egyensúlyát, ezért a nagyra becsült generális úgy borult a hideg talajra, mint egy nagy zsák hassai krumpli – ez egy úgynevezett magányos zöldség, mert bármi ehetőt rak mellé az ember, az másnapra eltűnik.

- Generális úr, generális úr! – szólongatták többen is.

Az öreg meg sem moccant, úgy tűnt, a felélesztés azonnal megölte.

- Na, most mi van? – tekintett körbe kíváncsian Jane. A fiatal, fekete hajú nő két évvel ezelőtt csatlakozott a szélsőségesekhez, s azóta minden álma az volt, hogy ő is részt vehessen Zsukov kimenekítésében. Erre ő itt fekszik előttük, mozdulatlanul.

- Nem tudom, a te ötleted volt, hogy azonnal élesszük fel! – vádaskodott Marcus. Nincs, aki ellent merjen mondani egy százhúsz kilós afroamerikainak, főleg azért nem, mert ennek a súlynak több mint a felét az izmai teszik ki.

- Jól felélesztettük – jegyezte meg Trance. Ő azon kevesek közé tartozik, akik az idegenek közül csatlakoztak a szélsőségesekhez. A generális kormányzata sosem kecsegtetett valami sok jóval a nem emberek szemszögéből, de Jorak Trence, az alig harminckét éves garan mégis úgy gondolta, hogy itt a helye.

Ha már a népénél tartunk, muszáj írnom róluk is egy kicsit. A Garan az első idegen faj, amivel az emberiség felvette a kapcsolatot, még 2089-ben. A barna bőrű, sötét szemű, csomós fekete hajú lények nagyjából olyan magasak s úgy is néznek ki, mint az ember, csak egy kicsit izmosabbak, meg tovább élnek úgy két-háromszáz évvel.

Ezalatt a kis csapat – a maga jóindulatú módján – civakodni kezdett. Meglehetősen körülményes dolog az, ha az ember évekig töri magát egy létfontosságú küldetés miatt, aztán a siker kapujába ér, s az egész szertefoszlik előtte.

Végül Jacen úgy döntött, hogy először megnézi, éltben van-e a generális, s aztán tanakodik a halála miatt. Így hát odalépett a testhez, leguggolt, s bevett katonai módszer szerint a nyaki verőéren próbálta megnézni a generális pulzusát. A keze már majdnem odaért a férfi nyakához, amikor Zsukov egyszer csak felugrott és egy jókora állassal jutalmazta a dominista fáradozásait – aki nem tudná, a szélsőségeseket a „dominista” jelzővel látják el, mert közismerten vissza akarják állítani a Domíniumot.

Scott hátraesett, majd erősen káromkodni kezdett.

Zsukov azon kapta magát, hogy egyszerre három plazmapisztolyt nyomnak a képébe. Még a hülye is megmondaná, hogy ez egy vert helyzet.

- Egy oldalon állunk… – harsogta Scott, miközben egy véres köpetet irányzott a talajra. Meg kell hagyni, nagyban örült neki, hogy az egyik foga sem követte a nyál és a vér szokásos keverékének az útját. – Uram… – tette hozzá utólag.

- Valóban? – harsant fel a generális mély hangja.

- A Domíniumért! – vágta haptákba magát Marcus, aztán Jana,

Trance, s végül Scott is így tett, amint sikerült feltápászkodni a földről.

- Mit keresne egy garan a Domíniumban? – fordult Jorak felé a generális.

- A Kazak háborúra készül a népem ellen. Mi próbálunk felkészülni, de ha kitör a háború… egy év alatt elmosnak minket – felelt a férfi. – A Domínium sosem hagyta volna, hogy ekkora haderőt halmozzanak fel.

- Tényleg… most milyen évet érünk? – nézett végig rajtuk Ivanovics.

- 3831-et, uram – folytatta a töretlen tisztelgést Scott.

- Akkor mi ez a spéci páncél? – meredt a vékony, ám mégis nagy szilárdsággal rendelkező, fekete páncélruhára Zsukov, amin bordó rangjelzések és szimbólumok ékeskedtek. – Meg mi ez a sok hipermodern stukker, he? Tizenhét évvel ezelőtt még ezer tonna kreditért sem lehetett volna rendszeresíteni…

- Nem is lett, uram – felelte Scott. – Csak a különleges alakulatok rendelkezhetnek P7-es fenyegetési szint feletti fegyverekkel. Ezek mind P-12-esek, uram.

- Akkor maguk azok a faszalegények, nemde?

- Attól függ, hogy ezen mit ért, uram! – jelentette ki Marcus, egyáltalán nem tetszett neki a megnevezés. Mondjuk, Jacent még állom is ütötték…

- Az Ászokat, mi mást? Önök egy Ace osztag, ezer tallért tennék rá, hogy azok!

- Valami olyasmi, uram… – próbálta finoman közölni a dolgokat Jacen.

- Hát, amúgy sincs annyi pénzem! – azzal fogta magát és

megindult a folyosó másik vége felé. A többiek csak néztek utána, amit hamar megelégelt az öreg. –Maguk meg mire várnak? Csak szaporán, vissza kell venni a hatalmat!

- Attól tartok, az nem opció, uram – kezdte egy kicsit szégyenlősen Jane.

Dmitrij hamar megtorpant, majd fájdalmasan sóhajtott egyet.

- Nézd már! Nem elég, hogy felköltöttek a szép álmomból, még tervük sincsen… mondják csak, miféle katonák maguk?

- Majd útközben mindent elmagyarázunk, uram – mondta Scott.

- Nagy ez a bázis, miért nem most mondja? – erre Jacen nem szólt semmit. – Na, ki vele, mi volt addig, amíg én horpasztottam?

***

Öt alak bandukolt kifelé a komplexumból, az egyikük – Zsukov – a Domíniumban megszokott, sötétszürke egyenruhát viselte, míg a többiek a különleges erőknél rendszeresített, fekete páncélruhánál maradtak, ami alól csak az arcuk látszott ki.

- Szóval, azok a bolondok lemondtak egy sok áldozattal és fegyverrel meghódított területről, aztán gondoltak egyet és szétbontották a galaxis legerősebb flottáját…

- Igen, uram – helyeselt Scott. – Új hadiflottát emeltek a helyébe, a Köztársasági Véderő jelenleg ezerkétszáz cirkálót számlál.

- Ezerkétszáz… – hümmögött egyet Zsukov.

- Az ön örökségének hála ennyi is bőven elég a rend és a közbiztonság fenntartásához. Jólét van, nem csak a Földön, de

szinte az összes kolóniánkon.

- Valóra vált az az idilli jövőkép, amit akartak, nemde?

- Valóra – bólintottak rá mind a négyen.

- Akkor mondják: miért akarják ennyire visszaállítani a Domíniumot?

- A Prófécia – vágta rá Jacen, Marus és Jane, aztán Jorak is volt olyan kedves, hogy hozzátegye.

- Az meg miféle jövendölés? – vakarta a fejét Zsukov.

- Később elmondjuk – mondta Scott.

Zsukov már éppen erősködni akart, amikor egy puskalövés süvített el a feje felett. Azonnal a feladója felé nézett, s a szabad világ egyik kéretlen csodáját volt szerencséje megszemlélni: a rendőrséget.

- Fedezékbe! – kiáltott Scott, amikor tudatosult benne, hogy két sikló és legalább nyolc ember állt blokádot az orruk előtt.

Lehúzódott egy láda mögé, aztán azon kezdett tűnődni, hogy eddig miért nem vették észre őket – hamar felötlött neki az is, hogy most már teljesen mindegy. Csupán egyetlen dolgot tehet: harcol az életéért. Menten a pisztolya felé nyúlt, ami már nem volt a helyén. Felnézett, s látta, hogy Zsukov jókat lövöldöz vele az út közepén. A vöröses energialövedékek hamar fejen találtak egy közbiztonságit.

- Gránát! – kiáltotta a jól megtermett férfi.

Jacen gyorsan megállapította, hogy hiányzik az egyik tritongárántja. Úgy tűnik, a generális nem csak megütötte, de időközben sikerült kirámolnia a fél életéből – bár ki tudja? Lehet,

hogy az a gránát nála van a legjobb kezekben.

Csodával határos módon, a generálist még akkorra sem tudták eltalálni, amikor eldobta a veszedelmes szerkezetet. Két dolgot kell tudni a Domínium korában rendszeresített tritongránátokról: nagyot robbannak, de csak akkor, ha a dobás után valami szilárd felületet érnek. Így nem robbannak fel a kézben, s akár a tenger fenekébe is gödröt lehet velük csinálni.

A gránát azonnal felrobbant, amint elérte az egyik rendőrségi jármű oldalát. A lökéshullám azonnal darabokra szaggatta a siklókat, majd az emberekkel is végzett – legalábbis a legtöbbjükkel. Zsukov látta, hogy még nyöszörög az egyikük.

- Bocs, engem nem ezért fizetnek – mondta a generális, s fejbe lőtte az ellenfelet. Ezután körülnézett; nem látott már további fenyegetést.

- Szép munka volt, uram – dicsérte Scott, igaz, már rég megölte volna, ha nem ő a nagy generális, akiről már legendák zengnek.

- Nemsokára itt az erősítés. Ugye ismernek valamiféle csodaeszközt, amivel még idejében el lehetne hagyni ezt a bolygót? Jut eszembe: melyik bolygót? – pillantott az égre Dmirtij. Tejfehér bárányfelhők úsztak az égen, köztük mindenféle madarak repkedtek. Meleg volt, mint a sivatagban, de mégis: minden szép zöld volt, egyedül a távolban álló, s az egekbe magasodó felhőkarcolók törték meg a természet összhangját. Az ellentmondás tetézéseképp: a nap olyan volt, mint egy távoli kicsike korong.

- Ez itt a Mars, uram – közölte Jane tisztelettel.

- Áh, mindig elfelejtem, hogy fura dolgokat szőhet az a sok terraformálás. Amikor először voltam itt, akkor pedig tudtam, hogy hiába kicsi a nap, attól még meleg van, mert a légkör így lett kialakítva. A kevésből is nagy meleget lehet csinálni, ha már meg

tudtuk olvasztani a bolygó magját, nemde? – fordult Marcus felé.

- Én még a nyolc osztályt sem végeztem el, uram – derült fény a kis titokra. – Örülök, ha el tudom olvasni az újságot.

- Az aztán… – kezdett bele Zsukov, ám valami magával ragadta a figyelmét.

Hirtelen egy K5-ös Bulldog vadászgép tűnt fel a távolból, majd szép lassan ereszkedni kezdett. Zsukov jól ismerte a gépet, a Domínium idejében ő maga állítatta hadrendbe. Mások úgy vélték, nem érdemes utasteret adni egy elsősorban manőverezhetőségre és gyorsaságra tervezett gépre, ám tévedtek.

A K5-ös hamar bebizonyította, hogy igenis méltó a nevéhez. A sikereken felbuzdulva, Zsukov az egész Domíniumában rendszeresítette, s idővel le is váltotta a régebbi, kevésbé hatékony típusokat.

- Maguk ezzel akarják kimenteni az egykori Domínium fejét? – hitetlenkedett Zsukov. – Hát ennél már nem is lehetne egyértelműbb a dolog…

Időközben a gép landolt, s lenyitotta a rakterét. Nem valami kényelmes, de egy szökevényt sosem szokott érdekelni a kényelem, vagy a biztonság, vagy bármi más, ami nem a szabadság ügye.

- Csak szálljon be szépen és örüljön, hogy kiszabadítottuk! – terelte a vadászgép belsejébe Marcus. Zsukov belátta, hogy most értelmetlen az akadékoskodás.

- De aztán hamar repítsenek haza!

***

A szükséges ellenőrzések után a gép felszállt, majd kifelé igyekezett a légkörből – ami nem valami komplikált, ha a Mars vékony levegőburkáról beszél az ember. Ám mindig történhetnek balszerencsés esetek – mint most. Zsukov már a utastér vékony kis ablakszerűségéből látta, hogy baj van: elfogó vadászok loholnak a nyomukban.

- Felismeri? – kérdezte Jacentől, aki szintén kinézett az ablakon.

- A jó öreg Judgement gépek – bólintott egyet a férfi. Ahogy a mondat végére ért, a három támadó gép lőni kezdett, s a K5-ös élesen balra kanyarodott. – Nem kell félni, Köztársasági erők… tudja, hogy azok milyenek.

- A fülkében nem volt net… – célzott a képtelen kijelentéssel egy reménytelenül nyilvánvaló dologra Zsukov.

- Akkor figyeljen és tanuljon!

Egyik sárgásan ragyogó lézernyaláb süvített el a bulldog mellett a másik után, ezért az sorozatos kitérőmanőverekre kényszerült. Minden K5-ös szárnyain egy-egy lézervető és három-három rakéta pihen, amelyek csal a gép előtt lévő célpontokra veszélyesek. A hátulról támadó célpontok ellen mindössze egy kis felső lövegtorony szolgál, amit – természetesen – már be is vetettek a judgementek ellen.

- Minőségi haderő, mi?! – kacagott fel Zsukov, amint a felső löveg vézna kis kék nyalábja darabokra szedte az egyik vadászgépet.

Sajnos a másik kettő csak még elszántabb lett, bár képtelenek voltak telibe kapni a hőseink vadászát. A pilóta mesterfokom érthette a dolgát, hiszen sikerült közel húsz kilométeren át

manőverezgetnie az ellenséges tűzben.

Hamarosan már odafentről is sugárnyalábok érkeztek. A hosszas, sárga sugarak olyan közel haladtak el a K5-ös mellett, hogy majdnem leperzselték róla a festéket. Zsukov eleinte csak lesett, mi lehet az, aztán egy éles jobb kanyar következett – a pilóta minél távolabb akart kerülni a fejük felett ólálkodó veszedelemtől. Egy ezernyolcszáz méter hosszú köztársasági cirkáló tűnt fel a hátsó ablakokban.

- Ez egy Helyon osztályú romboló, uram – tájékoztatta Jacen. – Még abban az évben hadrendbe állították, hogy szétbontották a régi flottát.

- Ezek bolondok – állapította meg Zsukov, miközben a romboló és az a két vadászgép egyre csak sorozta a gépüket, ám mégsem tudták eltalálni őket. – Szétbontottak vagy kétezer-ötszáz domíniumi csatahajót, hogy aztán építhessenek ezerkétszázat ezekből a karcsú bokorlevelekből?

- Több mint fél kilométerrel hosszabbak, mint azok voltak – tette hozzá Jana.

- De egy kisbolygót sem tudnának eltalálni, úgy, hogy rajta vannak… – ekkor egy rettenetes erejű lökéshullám rázta meg a fedélzetet, mindent vöröses fátylak leptek el, sőt tulajdonképpen minden vörös színben tetszelgett körülöttük. Zsukov hamar ráeszmélt, hogy már szinte semmi sincs körülöttük ezen a nagy vörös óceánon kívül – a burkolatról leváló apró kis izzó darabkák kivételével.

- Beléptünk a Hipertérbe – jegyezte meg Jokar.

- Pajzsról még nem hallottak?! – harsogta a generális idegesen. – Életveszélyes anélkül utazni ebben a párhuzamos dimenzióban, hisz egy perc alatt szétszaggathat minket! Vagy önök már nem gondoltak erre?

- A K5-ösök két óráig is kibírják, addigra bőven elérjük a találkapontot.

- Az oké, de miért nincsen? – folytatta a töretlen kérdezősködést Ivanovics. – Hát már nem szerelik fel ezeket valamiféle energiagáttal?

- Biztos lemerült, ahogy menekültünk, vagy még előtte…

***

A várakozás sosem tartozott a generális erősségei közé. Szerencsére sikerült elérnie, hogy bebocsájtást nyerhessen a pilótafülkébe, ahol a pilóta készségesen elmondta, hogy miért nincs pajzs – egyszer csak pukkant egyet –, meg azt is megosztotta vele, pontosan merrefelé is mennek.

A Poseidon rendszer peremére tartottak, sőt már meg is érkeztek.

Zsukov el sem hitte, amit lát. Egy szempillantás alatt szertefoszlottak a Hipertér vöröses árnyai, s egy Storm osztályú csatahajó nézett vissza rá az űr kegyetlen hidegén keresztül. A Domínium híres szörnye pontosan úgy nézett ki, mint ahogyan emlékezett rá.

Az ezerkétszáz méter hosszú bestia alakja a hírhedt Y alakot követte. Az enyhén megnyújtott nyélre kerültek az érzékelők, a híd és a vadászelhárító fegyverek, valamint az alul található hangár. Ennek megfelelően az elágazás belső felére kerültek a hajtóművek, amelyek így különösen jól védhetőek, s optimális sebességgel hajthatják a hajótestet. A külső részen a közepes- és az nehézfegyverek kaptak helyet, amelyek csak minimális mértékben tudnak elfordulni, ám még ígyis mintegy 160°-os lőteret foghatnak

át ezek a főlövegek. A kisebb, úgynevezett melléklövegekből egy-egy sor került a szárak külső és belső részére, valamint négyet az orr-részre is feltettek.

A hajó a méretének köszönhetően nem hordhat annyi fegyvert, mint egy mai köztársasági romboló, ám gyorsabb és könnyebben manőverezhető. Ez a méretéhez képest igenis kimagasló tűzerejének köszönhetően döntő előnyt biztosít, szinte bármely vetélytárssal szemben – ráadásul kevesebbe is kerül fenntartani.

- Dokkolásra felkészülni! – mondta a pilóta, amint kigyönyörködte magát Zsukov.

- Azt mondták, hogy már szétbontották őket… – mondta egy kis idő elteltével. Jacen türelmesen mellésétált és magyarázni kezdte a dolgokat.

- A Tizenharmadik Flotta még mindig odakint volt a Kopár szektorban, amikor elrendelték a hajók szétbontását. Ott a Nyugati rész peremén sok olyan dolog történik, amikről a köznép még csak nem is akarna tudomást szerezni. Ezért küldték őket oda, amint elintézték magát: felfedezni és rendet teremteni. Mivel már a flotta ötöde sem volt meg, amikor eljutott hozzájuk a parancs, Chan admirális úgy vélte, teljesen hihető lesz, hogy a teljes flotta megsemmisült három hajó kivételével.

- És valójában? – kérdezte a generális.

- Valójában csak elrejtette őket, mert tudta, hogy el fog jönni az idő, amikor az emberiségnek egy újabb Domíniumra lesz szüksége. Ám ezek csak hajók, egy rakás hiperhatékony eszköz, ami csak a megfelelő ember kezében válhat arannyá. Maga az uram, ezért hoztuk ki onnan. Kell valaki a seregünk élére.

- Azt még értem, hogy Chan elrejtette azt a flottát, de hogy

került a kezükbe?

- Önként – hangzott a meglepő felelet. – A Prófécia megmutatta nekik azt, ami elrendeltetett. Tudták, hogy csak ön vezethet ki minket a káoszból ezért felkerestek minket és csatlakoztak hozzánk. Elmondták az ön helyzetét, de mi még nem akartuk felélészteni magát. Csak akkor akartunk lépni, amikor már készen állunk a végső akcióra. Mert már készen vagyunk, csak azért nem kezdtük el abban a pillanatban, mert időt akartunk adni önnek, hogy összeszedhesse magát.

- Én mindig kész vagyok mindenre – rántott vállat a generális.

- Akkor benne van? Hallgatni fog a Próféciára? – kérdezte Scott.

- Én magasról teszek ezekre a mendemondákra, de egyvalamit megígérhetek: a Köztársaságnak nemsokára vége. Azok a szemetek megölték a családomat, meg kell lakolniuk érte. De előbb tudnom kell, hogy állunk és mire készülnek pontosan!

- Eddig precíz rajtaütésekkel vigyáztunk a kilétünkre, még senki sem sejti, hogy mi állunk a támadások hátterében. Sikerült elejét vennünk annak, hogy a kisebb fajok keze elérhessen a Kopár szektorba, így akár várhatunk is, ha önnek már tervei lennének. Ami a hatalom átvételi terveinket illeti, azt majd ön kitalálja. Maga a zseni.

- Csak egy dolgot kell tudnom, hány csatahajónk van?

- Jelenleg nem sokkal több, mint ötven Storm osztályú hajó van a birtokunkban – felelte a férfi. – Annyi elég lesz?

- Ötven domíniumi cirkáló ezerkétszáz köztársasági ellen… – hümmögött egyet a generális. – A nyílt támadás nem valami nagy opció, de ha jól időzítünk, akkor egy puccsra tökéletesen megfelelhet. Ha kivégeztük a tanácsukat és még idejében sikerül magamhoz szólítanom a kolóniákat, akkor sikerülhet. Feltéve, ha

nagy a nosztalgia a dicső Domínium korára nézve. Annak még így kellene lenni.

- Az emberiség akkor volt a leghatalmasabb – nyugtázta Jacen. – Az Aurelius visszavisz minket a főbázisunkra, ott beszélhet a Prófétával. Amint egyeztették a céljaikat és a terveiket, a támadás bármelyik pillanatban kezdetét veheti.

***